

РЕШЕНИЕ

№ 1671

гр. София, 16.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **10331** по описа за **2024** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.63, ал.1, пр.2 от ЗАНН. С Решение № 3912 от 27.08.2024 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 7425/2024 г., е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 22-4332-005224/15.03.2024 г., издадено от Началник сектор в отдел "Пътна полиция" при СДВР, в частта му, с която на Д. В. Ж. от [населено място],[жк], вх.А, ет.14, ап.80, ЕГН: [ЕГН], за нарушение на чл.21, ал.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, на основание чл.182, ал.5 вр. ал.1, т.5 ЗДвП са наложени административни наказания - глоба в размер на 1200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца; и е отменено в частта, с която на Д. В. Ж., ЕГН: [ЕГН], за нарушение на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП, на основание чл.183, ал.1, т.1, предл.1 ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 10 лв.

Недоволен от така постановеното решение е останало санкционираното лице, което с касационна жалба, подадена чрез адв.С., в срока и по реда на чл.211, ал.1 АПК във вр.с чл.63, ал.1 ЗАНН, обжалва същото в потвърдителната му част. Наведените в жалбата касационни основания са нарушение на материалния закон и необоснованост. Касаторът се оплаква, че неправилно районният съд е приел извършено от него нарушение при условията на системност, при положение че процесното нарушение е едва трето от същия вид. Намира в тази връзка, че едва при четвърто нарушение

следва да намери приложение понятието системност. Позовава се на ЕФ сер.К, № 7138193, с което е санкциониран за същото нарушение, като намира, че му се налага второ наказание за същото нарушение. Настоява, че е бил известен като извършител на нарушението далеч преди датата на съставяне на акта, като намира, че срокът по чл.34 ЗАНН е пропуснат. Моли касационния съд да отмени решението на СРС и да постанови друго, с което да отмени НП, като му присъди разноски за две съдебни инстанции. В с.з. касаторът не се явява и не изпраща процесуален представител.

Ответникът по касация – Началник сектор в отдел "ПП" при СДВР – я е оспорил в подадения писмен отговор чрез юк.М., а в с.в. взема становище за нейната неоснователност чрез юк.М., моли Съда да остави съдебния акт в сила, като присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира жалбата за основателна, като предлага съдебното решение да бъде отменено и делото да се върне за ново разглеждане в СРС.

Административен съд-София град, като провери правилността на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество, е неоснователна поради следните съображения:

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното наказателно постановление.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с жалба против НП № 22-4332-005224/15.03.2024 г. на Началник сектор в отдел "ПП" при СДВР. Същото е издадено въз основа на АУАН № 0619530/05.03.2024 г., съставен от мл.автоконтрольор при наказващия орган. Обективираниите в акта констатации се свеждат до това, че на 06.03.2023 г., около 10:58 ч неизвестен водач е управлявал лек автомобил Форд Фокус с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на касационния жалбоподател, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], и до №50 се е движил със скорост от 99 км/ч. Максимално разрешената скорост за движение на пътни превозни средства в населеното място е 50 км/ч. Нарушението е установено и заснето с техническо средство – АТСС сер.№ 1195 и е извършено системно в едногодишен срок с влезли в сила на 05.12.2022 г. два ЕФ: К-6411737 и К-6141471. Собственикът не може да посочи водача, управлявал личния му автомобил. Актосъставителят е квалифицирал нарушението по чл.21, ал.1 ЗДвП. При тази фактическа обстановка, която е възприета в издаденото НП, наказващият орган е оспорените административни наказания на основание чл.182, ал.5 вр. ал.1, т.5 ЗДвП.

В производството пред СРС са изискани и приложени справки от Българския институт по метрология - Удостоверение за одобрен тип на стационарна видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения Cordon M2 със срок на валидност 13.06.2027 г. От протокол за извършена последваща проверка Съдът е установил, че на системата е била извършена последваща проверка и към датата на нарушението същата е била технически годна.

За да потвърди обжалваното НП, районният съд е приел, че нарушението, извършено от Ж., е доказано по безспорен начин, в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя, и правилно е приложен материалният закон.

Така постановеното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Съдебното решение е валидно и допустимо като постановено по подадена в срок жалба срещу обжалваното НП.

Първоинстанционният съд е изпълнил задължението си да събере всички относими, допустими и необходими доказателства за установяване на правнорелевантните факти по делото.

Приетата по делото разпечатка от паметта на техническото средство (радар) за посочената дата доказва шофирането с превишена скорост по категоричен начин. Доколкото в него изрично е отразена не само датата, а и часът на установеното нарушение, нарушението е безспорно установено. Касационният съд намира, че нарушението е констатирано по начин, предвиден в закона. Наказващият орган решава как да ангажира отговорността на нарушителя, и в случая съставянето на АУАН от автоконтрольор при наказващия орган след преглед на видеоклипа е поставило законосъобразно начало на административнонаказателното производство. Според ТР № 1/2014 г. на ОС на ВАС редът за ангажиране административнонаказателната отговорност на нарушителя по чл.189, ал.4 ЗДвП с издаване на електронен фиш е неприложим в случая, тъй като същият може да се издаде само за нарушения, които се наказват с административни наказания глоба, а на конкретния нарушител са наложени две административни наказания - глоба и лишаване от право да управлява МПС съгласно чл.182, ал.5 вр. ал.1, т.5 ЗДвП.

Правилен е изводът на Съда, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати процесуални нарушения.

За разлика от процедурата по издаване на електронен фиш, в която производството е съкратено и няма състезателен характер, в хода на административнонаказателното производство, което се е развило по общия ред, на административнопривлеченото лице са били осигурени дори повече възможности за защита, доколкото са събрани доказателства за нарушението (приобщени са записи от мобилната камера), както и декларация по чл.188 ЗДвП за това кое лице е управлявало автомобила.

Поради високата скорост на нарушителя е било невъзможно спирането му в момента на видеозаснемането. За да може да се установи авторството на деянието, се е наложило водачът да попълни декларация, в която да заяви той ли е управлявал автомобила на процесната дата, под страх от наказателната отговорност по чл.313 НК. В съставената за целта декларация собственикът е заявил, че не може да посочи кой водач е управлявал личния му автомобил в момента на нарушението. Ето защо от тази дата започва да тече срокът за откриване на нарушителя по чл.34, изр.второ ЗАНН и в случая той е спазен. Наред с това е спазен и едногодишният срок от извършване на нарушението – същото е извършено на 06.03.2023 г., а АУАН е съставен на 05.03.2024 г.

Следва да бъде споделен изводът на районния съд, че АНО правилно е определил субекта на административнонаказателната отговорност. По силата на чл.188, ал.1, изр.второ ЗДвП собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. След като собственикът не е посочил на кого е предоставил автомобила, правилно е приет за субект на нарушението.

Мястото на нарушението е в достатъчна степен индивидуализирано, тъй като в НП не се говори общо за [населено място] и [улица], а за точно място на констатацията за превишена скорост на автомобила. Все в този ред на мисли е правилна мотивировката

на първата съдебна инстанция за липса на необходимост от изискване на справка за наличието на пътен знак Б26 на мястото на нарушението, тъй като наличието на такъв знак в НП не се твърди, а приложение намира общото правило на чл.21, ал.1 ЗДвП, според което при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава скоростта от 50 km/h в населено място.

Неоснователно е касационното оплакване за неправилно приета от СРС системност на извършеното нарушение. Така поддържаната теза не намира опора в закона. Легалната дефиниция на понятието "системност" се намира в § 6, т.62 от ДР на ЗДвП и според нея "системно" е нарушението, извършено три или повече пъти в едногодишен срок от влизането в сила на първото наказателно постановление или на първия електронен фиш, с който на нарушителя се налага наказание за същото по вид нарушение. В случая към датата на извършване на нарушението са били налице два влезли в сила на 05.12.2022 г. ЕФ (К-6411737 и К-6141471). При това положение процесното нарушение е трето по ред в рамките на едногодишния срок от влизането в сила на първия ЕФ, издаден за същото по вид нарушение. И с двата ЕФ за нарушения на чл.21, ал.1 ЗДвП на касационния жалбоподател са наложени административни наказания на основание чл.182, ал.1, т.5 от същия закон – за превишение на разрешената максимална скорост в населено място, когато превишаването е от 31 до 40 km/h.

Касационният довод за повторно санкциониране на водача за същото нарушение, но с ЕФ К-7138193, не може да бъде споделен. Принципът *ne bis in idem* гласи, че никой не може да бъде съден или наказван два пъти за едно и също престъпление. Вярно е, че в приложената по НАХД № 7425/2024 г. "Справка картон на водача", фигурира такъв електронен фиш, но с него касаторът не е наказан за същото нарушение. Това е така, защото в справката е посочено, че наказанието по този ЕФ е наложено на основание чл.182, ал.4 вр. ал.1, т.4 ЗДвП – за превишение на разрешената максимална скорост в населено място, като превишаването е от 21 до 30 km/h, и същото е било при условията на повторност към онзи момент. Поставеното за разглеждане нарушение е за превишение на разрешената максимална скорост в населено място, като превишаването е от 31 до 40 km/h. Освен това от обстоятелствената част на ЕФ К-7138193 става ясно, че със същия на водача е наложено наказание глоба за нарушение, извършено на 06.03.2023 г., около 22:44 ч при управление на лек автомобил Форд Фокус с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], като до №164 се е движил със скорост от 77 км/ч.

Липсата на идентичност между двете нарушения изключва възможността да се приеме, че с ЕФ К-7138193 на водача е наложено наказание за същото нарушение.

Най-сетне, със същия успех би могло да се твърди, че и ЕФ К-7192275, издаден на 16.03.2023 г. и фигуриращ в "Справка картон на водача", може да бъде отнесен към същото нарушение. Обаче наказанието по този ЕФ е наложено на основание чл.182, ал.4 вр. ал.1, т.2 ЗДвП – за превишение на разрешената максимална скорост в населено място, като превишаването е от 11 до 20 km/h, и същото е било при условията на повторност към онзи момент.

Следва да се отбележи, че по делото липсва задоволително обяснение защо едва с касационната жалба се прави възражение, основано на забраната деецът да бъде наказван два пъти за едно и също деяние, при положение, че "Справка картон на водача" е била приета в първоинстанционното производство и това оплакване е могло

да бъде направено пред Софийския районен съд.

Изложеното мотивира касационната инстанция да заключи, че липсва нарушение на принципа *ne bis in idem* и с процесното НП касаторът не е наказан за нарушение, за което вече му е наложено административно наказание.

Безспорна е установена и техническата годност на мобилната камера да установява превишение на допустимата скорост към момента на нарушението.

По силата на чл.182, ал.1, т.5 ЗДВП водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, когато превишаването е над 40 km/h, се наказва с глоба от 600 лв.; а според ал.5 на същия нормативен текст, когато нарушението по ал.1, т.4-6, ал.2, т.4-6 и ал.3, т.4-6 е системно, водачът се наказва с предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 6 месеца. Административнонаказателните разпоредби са приложени точно: на водача са наложени административни наказания - глоба в размер на 1200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца.

Определените наказания са съответни на извършеното нарушение и ще допринесат за постигане целите на наказанието, визирани в чл.12 ЗАНН и преди всичко да се поправи и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред. Следва да се има предвид, че водачът е длъжен винаги да спазва ограниченията на скоростта, независимо дали ще е поставен под угрозата да бъде видеозаснет или не. С наказанията се постига целта да насочи нарушителя към спазване на установения от закона ред при управление на МПС в градски условия.

Като е достигнал до този извод в посока потвърждаване на обжалваното НП, СРС е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и съобразно разпоредбата на чл.63д, ал.3 ЗАНН Съдът намира за основателно искането на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Размерът на последното се определя на 100 лв. съобразно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, тъй като юк.М. като процесуален представител на Началник сектор в отдел "Пътна полиция" при СДВР е представила писмен отговор на касационната жалба, в които е направила анализ на приложимите материалноправни разпоредби.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от Административно-процесуалния кодекс, Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3912 от 27.08.2024 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 7425/2024 г.

ОСЪЖДА Д. В. Ж. от [населено място],[жк], вх.А, ет.14, ап.80, ЕГН: [ЕГН], да заплати в полза на Началник сектор в отдел "Пътна полиция" при СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ :

